

ДАНИЕЛ ИВАНОВ В ПРЪСТТА

chitanka.info

Когато четете това, най-вероятно вече ще съм мъртъв. И то наистина. Защото аз съм от хората, орисани да умрат два пъти. Знам, че ще се чудите как, в името на всички богове, е възможно това. Аз самият в началото не можах да повярвам. Но сега, когато пиша този текст, осъзнавам, че бих дал всичко на света да бях умрял още първия път. Тогава поне не страдах. А след „възраждането“ ми, в продължение на четири десетилетия, нямаше ден, в който да не изпитвам с всяка частица на тялото и душата си мъчението на така наречения ми „втори живот“.

Спомням си е точност годината, когато започна всичко. И няма как да не си я спомням — 1962-ра — тогава обявиха смъртта ми. Бях едва на двадесет и пет — възраст, в която физическото ми състояние беше прекрасно и животът ми напълно подреден. Тъкмо годеницата ми съобщи, че е забременяла, в службата ме повишиха, а сестра ми се завърна от чужбина. И точно когато мислех, че всичко си е дошло на мястото, се случи неизбежното. Слушал съм приказките на старите хора за това как за смъртта нямало ред, независимо от възрастта и здравословното състояние на човека, ала никога не се бях замислял над тези думи... а когато го сторих, беше късно.

Всичко започна с една прекрасна вечеря е годеницата ми. Отидохме на ресторант да изпием по чаша вино и да хапнем. Случаят беше повече от радостен — вестта за бъдещата ни рожба. В мига, в който узнах, че ще ми се роди дете, се почувствах най-могъщия човек на планетата. Сякаш бях способен да пробягам най-дългата магистрала в света, без да спирам за почивка, или да изкача Еверест без капка кислород, да пренеса Тадж Махал камък по камък до нашия дом и там да го изградя наново, като подарък за любимата ми.

Бъдещата ми съпруга изпи чаша вино, а аз една кана, хапнахме, посмяхме се, припомнихме си забавни истории — как се запознахме, кога и къде беше първата ни целувка — и накрая си тръгнахме заедно по-щастливи от всякога. И тъй като чувството за хумор на Господ наистина не е от най-сполучливите, по пътя към вкъщи се случи нещо ужасно. Тогава въобще не ми направи впечатление, но в онзи миг животът ми се промени завинаги. Докато вървахме с моята любима, хванати за ръце, някакъв непознат се блъсна в мен и при допира си ме убоде с нещо остро. Не успях да различа с какво, а и в момента не го сметнах за важно.

— Извинете ме, много съжалявам! — Погледът на странника излъчваше вина и по всичко си личеше, че се разкайва за случилото се.

— Не се притеснявайте, господине. На всеки може да се случи — отвърнах му със същия учтив тон, с който той ми беше поднесъл извинението си. В този ден нямаше човек или божествена сила, които са способни да помрачат изпитваното от мен удоволствие от живота. Поне така си мислех тогава. Но отново грешах.

Не бяха изминали и няколко минути, когато почувствах страшни болки в мускулите. Усещах ги на тласъци, имах чувството, че кръвта във вените ми ври. Няколко мига по-късно спазмите зачестиха и усетих как се свличам безпомощно на земята. Чух жена ми да пищи, преди да затворя очи и да загубя съзнание.

Когато се свестих, нямаш представа какво се случва с организма ми. Опитах да отворя очи, но това се оказа непосилно за мен. Напрягах всеки мускул, но нито един не ми се подчини. Колко странно е усещането да нямаш власт над тялото си! В един момент си господар на света, а в следващия — безжизнена кукла...

Не чувствах нищо — нито болка, нито каквото и да е друго усещане. Единствено слухът ми продължаваше да бъде с мен, но не знаех кога и той ще ме предаде...

Помислих си, че сънувам, но този сън прекалено дълго се задържа и целият застой беше способен да разяде малкото ми останал разум, както корозията старо желязо. Чувствах се слаб. Какво се случваше с мен? Но още в мига, в който си зададох този въпрос, осъзнах, че вече знам отговора — просто бях *мъртъв*. Да, беше странно, но бях абсолютно сигурен, че е така.

Въпреки че... Та нали хората разказват истории за смъртта?! Как, след като духът на човека напусне тялото, отива на небето и наблюдава отвисоко мъката на близките си... При мен определено не се случи по този начин. Моят дух не излетя от тялото ми, той остана дълбоко в него, като удавник, вкопчил се в живота, борещ се за последна глътка въздух.

Много странно е усещането да те погребват и в същото време да *осъзнаваш*, че го правят. Когато погребението започна, чувах ясно всичко случващо се около мен. Чух, когато поставиха капака на ковчега ми, също как забиват пироните в дървото. Усещах острия кънтеж от сблъсъка на желязо в желязо. Звучеше като този от капките

пролетен дъжд — толкова истински. След това — звукът от допира на ковчега е твърдата земя! Сякаш ме проряза в сърцето.

Но не това бе най-страшното. Когато свещеникът започна да ме опява, чух оплакването ми от близките си.

Дали всички мъртъвци стават свидетели на собственото си погребение?

Аз ли съм единственият, или фактът, че все още никой не се е завърнал от отвъдното, за да разкаже дали е така, ме кара да си мисля това?

А дали, когато човек умре, съзнанието му не остава цяло — както при мен? Така ли ще бъде цяла вечност — тялото ми заровено в пръстта, а душата ми — заклещена в разлагащите му се основи?

Въпросите ме тормозеха и не ми даваха миг спокойствие. Преди всичко да свърши и да бъда погребан, чух как ме зариват с пръст.

Постепенно хлипането на близките ми затихна. Всички звуци заглъхнаха. Останах сам в тъмното, очакващ края си. Но някак това не се случваше. Имах чувството, че са изминали години, векове, хилядолетия, преди отново да чуя звук. Беше странен, сякаш някой отрива пръстта над мен. Усетих как желязо застърга по дървения капак на ковчега. Все още не усещах тялото си, само съзнанието ми беше будно и очите ми — все така притворени. Секунда по-късно чух пироните да издават възмутен вопъл. Някой или нещо явно се опитваше да изкърти капака на дървения ми затвор. Още миг и щеше да успее. Чух гласове. Говореха помежду си, но ми беше трудно да определя за какво става дума. Напрегнах цялото си съзнание в опит да доловя разговора им.

— Отровата подейства — сподели единият глас.

— Рибата Фугу^[1] има и полезно приложение за нас. С извлечения тетродоксин^[2] от нея и добавките от жабите и жилавите треви сътворихме специална отрова, с която жертвите ни да изпаднат в кома, така наречената „клинична смърт“. Благодарение на това — последва кратка пауза — този младеж, погребан тук, ще се превърне в идеален роб за плантациите на господарите ни.

— Но преди всичко трябва да го съживим — намеси се трети глас.

Тези думи много ме притесниха. В крайна сметка се оказваше, че не съм умрял, но същевременно не съм бил и между живите. Как беше

възможно подобно нещо? Докато размишлявах по въпроса, до слуха ми достигаха пъшканията на тримата непознати, които явно се опитваха да ме измъкнат от ковчега. Не ми беше нужно много време, за да осъзная, че съм похитен. Ами ако ми предстоеше нещо много по-страшно от това да те заровят жив под земята?!

Нямам представа колко време бе изминало, докато правеха опити да ме съживят, но накрая успяха. Клепачите ми плавно се отвориха. Усещах, че ми се вие свят. Очите ми се опитваха да свикнат е обстановката. Не им беше много трудно да се адаптират поради спусналата се нощ. Мускулите ми също дадоха знак, че са част от тялото, кръвта във вените ми забушува като пенлива река. Усетих внезапния приток на кислород в дробовете си. Органите ми постепенно се пробуждаха от летаргията, в която бяха изпаднали. Притеснението за миг бе заменено е радостта да се чувствам жизнен, да бъда отново жив. И тогава разбрах истината.

— Тръгвай, робе, работа те чака! — заповяда ми един от мъжете, които ме бяха изкопали изпод земята.

— К-к-к-ъ-д-е? — Говорът ми още не функционираше добре и въпросът ми прозвуча като жален вопъл на дете, което моли да не бъде наказано.

— На плантациите, робе! — изсмя се същият човек.

Нахраниха ме с нещо отвратително на вкус, но несъмнено питателно, взеха ми дрехите и ме накараха да облека торбеста туника, ушита от груб ръчно тъкан плат, а накрая ми отрязаха косата. И всичко това — наред гробищата, очевидно, без да се притесняват от нищо. Сетне захвърлиха дрехите и вещите ми долу в отворения ковчег, поставиха капака обратно и зариха дупката е пръст. Погледнах натам и видях надгробния си камък и мястото, където бях погребан. Осъзнах, че близките ми ме смятат за мъртъв, че до края на живота си ще вярват, че съм в този трап и всеки от тях ще поеме по пътя си без мен. А аз щях да съществувам някъде другаде — като затворник — безличен и безименен, блъскащ до припадък в плантациите на някой робовладелец...

Когато почувствах, че имам сила в мускулите си, бях готов да побягна, но ненадейно един от похитителите заби дебела игла в ръката ми. След няколко секунди усетих, че ми прималява и отново затворих очи.

* * *

Събудих се насред незнайна плантация, която беше препълнена от хора, някои — объркани като мен, а други — трудещи се, заради страха от насилието, което ще понесат, ако не си вършат работата добре или се опитат да избягат. Абсолютно всички бяха оковани и жигосани, по-късно го сториха и на мен. Плътското удоволствие беше забранено помежду ни, а на случайно забременелите жени им изрязваха зърната, за да не могат да хранят децата си и така новородените да умрат от глад. Господарят не желаше да се лишава от работниците си дори и за секунда, а нуждата от грижа за бебетата не му се нравеше. Жестокостта беше нечовешка — за тях ние бяхме просто пособия, с които да печелят пари. Редовно ни малтретираха, дори и да не бяхме в прегрешение. Времето за сън бе недостатъчно. Много от нас не успяха да доживеят до петдесет, но за сметка на това водеха нови, които да ги заместят. След всичко видяно и изпитано тогава осъзнах, че умрях за втори път — физически бях жив, но душата ми бе мъртва.

* * *

Разказах ви накратко какво се случи с мен, защото много хора си мислят за робството като за нещо от миналото, но то съществува под много форми на всеки континент. Вече съм стар да се боря: надхвърлих шейсет и пет лета, а все още съм роб... За жалост, още помня времената, когато живях като свободен човек, способен сам да решава съдбата си. Сега стоя скрит в една от плантациите на господаря и пиша тази история. Надявам се някой ден добър човек да открие писмото ми и да го прочете. Сигурно тогава ще съм си отишъл от този свят, но душата ми ще го напусне спокойно, ако знам, че поне един човек е научил истината за мен. С това писмо се надявам да бъдат предотвратени бъдещите похищения на хората в страната ми. Повярвайте ми, не съм единствен. Всички ние, които сме обявени за мъртви и някога имахме собствен живот, свои семейства и мечти, сега сме просто роби.

Моля ви, разпространете това писмо и го предайте, на когото трябва, за да спрат тези безчинства! Така ще предоставите шанс на други хора да изживеят живота си и постигнат мечтите си. Аз оставам

тук и ще продължа да си представям лицето на детето ми, което сигурно вече ме е дарило с внуци. Знам, че никога няма да мога да видя нито тях, нито близките ми, но вече съм се примирил.

Затова — сбогом от един остаряващ роб, който все още помни времената, в които е бил свободен човек.

[1] Риба Фугу — японското наименование за Риба балон, или Риба таралеж, както и на приготвяното от нея ястие. Рибите балон при опасност напълват стомаха си с вода и приемат кръгла форма, за да уплашат преследвача си. Имат скрити шипове, които щръкват при издуване на тялото, така рибата става бодлива и трудна за преглъщане от нападателя. Кожата и вътрешните ѝ органи съдържат отрова, която е неприятна и дори смъртоносна за враговете ѝ — Бел.а. ↑

[2] Тетродоксин — отровата, която се отделя от рибата Фугу. Тя оказва паралитично действие на мускулите и когато е в много малки количества не убива, а само забавя жизнените процеси в тялото до минимум. Тогава човек чува всичко около себе си, но не може да се помръдне и тялото му за известно време е в кома. Мускулите на жертвата се парализират, но тя остава в съзнание, въпреки че може да умре от задушаване — Бел.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.